

MICHAL ŠANDA

AUTORSKÉ
POZNÁMKY
K DIVADELNÍ
GROTESCE
SRÁČI

AUTORSKÉ POZNÁMKY
K DIVADELNÍ GROTESCE
SRÁČI

MICHAL ŠANDA

AUTORSKÉ
POZNÁMKY
K DIVADELNÍ
GROTESCE
SRÁČI

PRAHA 2015

*Kniha vychází s podporou
Ministerstva kultury České republiky
a Státního fondu kultury ČR*

Copyright © Michal Šanda, 2015
ISBN 978-80-87563-35-9

NÁDRAŽÍ

Na obloze se nakupila temná bouřková mračna. Somráci posedávající na lavičkách se před hrozícím deštěm schovali do nádražní budovy. Svoje haraburdí rozbordelili u pokladen. Nikdy neprané deky plné děr. Umolousané karimatky. Pet flaška s neidentifikovatelným obsahem. S největší pravděpodobností jde o víno slité se zbytky rumu ukradeného za rohem ve večerce. Ačkoliv je Nguyen ostrřílený ranař, pokud somráci oblehnou jeho krám, je bez šance, a pokaždé přijde o nějakou tu láhev kořalky a krabičku cigaret. Mezi haraburdím se na zemi povaluje bota plná zasychajících zvratků. To je smrad! Kdyby zhebnuli v příští vteřině, co by se stalo? Možná, že ale bůh chce mít tyhle zapáchající kreatury mezi námi, aby fungovaly coby jakýsi detektor našich duší. Setsakramentsky dobře dovedou přečíst obličej, a koho se pokusí pumpnout, může se cítit svým způsobem poctěný.

Před nevábně vyhlížejícím tábořištěm somráků se u pokladen klikatí fronta na jízdenky. Cestující podupávající se zaťatými čelistmi nervózně ve frontě, ty somráci neosloví nikdy a míjejí je bez povšimnutí. Na druhou stranu, co se to opovažují? Nemáme nic víc než čas, který proměňujeme na drobné ve frontách jenom proto, abychom odjeli někam, kde nás spolknou monitory počítačů. Proč by

chom měli tyhle drobáky dát někomu naprosto cizímu jenom proto, že si o ně řekne?

Hubert od sebe odstrčil nastavenou dlaň a zamířil ke stánku s kafem a bagetami. Objednal si ristretto. Bez mléka. Bez cukru. Horké a silné. Chutnalo skvěle. Usrknul, a zatímco mu na kořeni jazyku doznívala příjemná hořkost, zadíval se na tabuli s odjezdy vlaků. Měl rád její ustavičné přesypání.

Vlaky, co odjely, mizí, ostatní se posouvají směrem nahoru, přibývají čísla nástupišť a mění se minuty zpoždění.

DRUH	ČÍSLO	CÍLOVÁ STANICE	SMĚR	ČAS	NASTUPIŠTE	KOLEJ	ZPOZDĚNÍ
OS	53	PRAHA-ŠMÍCHOV		8:00	5J	24J	20 MIN
EC	378	OSTSEEBAD BINZ	BERLIN HBF	8:05	3	2	
LE	1357	BOHUMÍN	OSTRAVA	8:05	1B	13B	
R	R3	PRAHA-VRŠOVICE		8:12	55	245	
EC	77	WIENER-NEUSTADT	BŘECLAV	8:19	35	85	10 MIN
R	707	LUHAČOVICE	PREROV	8:23	3J	8J	
R	R4	DEČÍN HL. N.	LOVOSICE	8:30			
OS	53	MĚLNÍK	VŠETATY	8:34	75	325	
OS	59	STRANČICE	ŘÍČANY	8:40	6J	28J	
OS	57	BEROUN	ŘEVNICE	8:42			
OS	58	ČERČANY	VŘANÉ N. VLT.	8:50	5J	22J	
EC	147	ŽILINA	PARDUBICE	8:56	35	85	
R	925	TRUTNOV	Č. SKALICE	9:02	65	265	

Na nástupišti stojí osamocená dvojice. Pro vlastní průběh hry není důležité, že spolu bydlí na Janáčkově nábřeží v bytě, který on zdědil po rodičích. Ona přesto nemá od bytu klíč. On to zdůvodňuje tím, že pokud je doma, stačí zazvonit na zvonek, a pokud doma není, co by tam pohledávala? Kdo je nezná, měl by snad dojem, že jde o rozhovory se hádku, je to ovšem pouze styl jejich vzájemné konverzace, pálit na sebe neomalené jedovatosti.

- Adéla Bašná: Omlouvat se nemusíš. Tvoje omluvy ve skutečnosti nejsou omluvama.
- Mgr. Duras: Jak to, že ne, když řeknu promiň, tak to snad je omluva. Podle tebe bych si měl kleknout a mlátit se smetáčkem do prsou?
- Adéla Bašná: Stačilo by, kdybys to zamet.
- Mgr. Duras: Zamet jsem to.
- Adéla Bašná: Až když jsem ti řekla.
- Mgr. Duras: Neviděl jsem to, na dálku už holt vidím kulébr.
- Adéla Bašná: Nevymlouvej se, bylo to dokonce slyšet – slyšet! – jak ti to chroustá pod pantoflema. Uděláš si hemenex –
- Mgr. Duras: Měl jsem na něj chuť.
- Adéla Bašná: Nech mě domluvit, a lino je plný skořápek od vajíček.
- Mgr. Duras: Promiň!
- Adéla Bašná: A sporák zapráskanej od oleje. Víš ty co?

Mgr. Duras: Jak bych mohl.
Adéla Bašná: Všimla jsem si, že sis ráno nepustil kóhoutek v koupelně na plnej céres, jako obvykle. Neupejpej se, já ti nebráním dělat, na co jsi zvyklej. Jo a mimochodem, když ses holil, podíval ses na sebe do zrcadla? Máš úplně prasecky tučnej podbradek.

Mgr. Duras: Nech toho.
Adéla Bašná: A hošánku, máš už prošedivělý nejenom vlasy, ale i vousy.

Mgr. Duras: Nemám.
Adéla Bašná: Ale jo. To v umyvadle bylo co? Tvoje vousy. Šedivý. Až budeš šedivej úplně, to bude odporný. To's ještě před nedávne takhle šedivej nebyl.

Mgr. Duras: O co ti jde?
Adéla Bašná: O nic.
Mgr. Duras: No tak to vyklop.
Adéla Bašná: Vyklop! Ty máš ale vyjadřování. Buran.
Mgr. Duras: O co ti jde?
Adéla Bašná: Opakuješ se.
Mgr. Duras: Nojo, já jsem byl odjakživa nudnej patron. Zato ty mě už od samýho rána překvapuješ.

Adéla Bašná: Nepovídej, a čím?
Mgr. Duras: Jaká se z tebe stala přes noc megera.
Adéla Bašná: Tak megera?
Mgr. Duras: Jo.

Adéla Bašná: Megera se teda teď ptá: kde jsi vzal toho Freuda?

Mgr. Duras: No to snad ne, to si děláš legraci!

Adéla Bašná: Já?

Mgr. Duras: Ty mi profilcuješ kufr a ještě se budeš divit.

Adéla Bašná: Jo, to se teda divím a ty se taky budeš divit a hodně, jestli mi to neřekneš. Kde jsi ho vzal?

Mgr. Duras: Freud nám zaplatí tenhle vejlet.

Adéla Bašná: To předpokládám, jinak bys ho zřejmě nechal doma zastrčenýho v knihovně, to i megera pochopí.

Mgr. Duras: Před třema lety byl mnohem horší vý-
tisk na aukci v Berlíně a prodal se za
300 euro.

Adéla Bašná: Pořád po antikvariátech něco kupuješ
a mně neřekneš nic.

Mgr. Duras: Protože tě to nezajímá.

Adéla Bašná: Zajímá.

Mgr. Duras: Je to první vydání od Warsteinera, Lipsko
1922. Tebe na tom ale zajímají mergele.

Adéla Bašná: Buran!

Mgr. Duras: Proč zas?

Adéla Bašná: Jenom burani říkají mergele. No jistě, že
mě zajímaj.

Mgr. Duras: Dřív tě zajímalo víc. Teď se zase ty de-
graduješ na úroveň naprostejch bl-
banek.

Adéla Bašná: Megera, blbanka, pokračuj.
Mgr. Duras: Dej mi pusu.
Adéla Bašná: Cože!!!

Nástupiště se začíná zaplňovat. Evald pomáhá Ingrid sundat ze zad obrovský batoh.

Evald: Propánakrále, co v tom máš?
Ingrid: Mám ti to vyjmenovat nebo co?
Evald: Zkus to.
Ingrid: Spacák.
Evald: To je O.K.
Ingrid: Vaříč.
Evald: Ten se šikne.
Ingrid: Bomba.
Evald: Logicky. Co dál?
Ingrid: Ešus.
Evald: Souhlas.
Ingrid: Taštička se šminkama.
Evald: Že si vezmeš šminky a parfém, to jsem si přesně myslel.
Ingrid: Ambre Sultan od Lutense.
Evald: Takže ty sebou celou cestu potáhneš ještě skleněnej flakón.
Ingrid: Jo.
Evald: Venkoncem je to tvoje věc, budeš si to nést sama.
Ingrid: To bych řekla, že je to moje věc.

Evald: A co je tamto?
Ingrid: Co myslíš?
Evald: Jak ti kouká z batohu to poutko.
Ingrid: Cepín.
Evald: Já se z tebe picnu. Jedeme do Krkonoš,
ne do Himalájí.

V okamžiku, kdy vešel na nástupiště Hubert, se dalo do deště. Oblohu protnul blesk a z bouřkových mračen se spustily husté provazce. Rozbitou skleněnou tabulkou ve střeše zatéká a bylo jenom otázkou času, než se z osamocené kapky, probíjející si cestu po suché zaprášené litině v žebroví klenby, stane curůček. Uprostřed nástupiště se začíná tvořit rozměrná kaluž.

Oktábcová: Koukej se, jak leje. Celej červenec nádherně, a ještě jsme pořádně ani neodjeli a už je počasí na draka. Ty fakt nezklameš.
Oktábec: Copak můžu už i za počasí? Nejsem zedník, abych hodil kladivo na zem a padla.
Oktábcová: Fančo! Nehamtej do tý louže.
Oktábec: Já jsem si nevymyslel, že budu v červenci rozjíždět tu kampaň s rajčatama. Měl jsem se Španělama nasmlouvaný pomeranče, ale ty si vzal Hrbek.

- Oktábcová: Jako z konve, tohle hned tak nepřejde.
Oktábec: Posloucháš mě, co ti říkám?
Ingrid: Teďka šlápne do louže i ten druhý spratek, dívej.
- Oktábcová: Dostaneš přes prdel, nepřej si mě!
Evald: Klasická sekretářka, líná zvednout šunky ze židle. Přesně takovou máme u nás v práci. Radši desetkrát zatelefonuje, než aby udělala pár kroků do vedlejší kanceláře a vyřídila to se mnou osobně.
- Ingrid: Jo, to by mohlo bejt. Než se po dětech rozkydla, byla to jako že krasavice.
Evald: Brrrr!
Ingrid: S vytrhaným obočím, aby nebylo poznat, že je na blončku odbarvená.
- Oktábcová: Kájo!
Ingrid: Rozeřvaný pražský vokály. No tak, ještě nám něco řekni.
- Oktábcová: Kájo!
Oktábec: Nech ho aspoň chvílku na pokoji.
Oktábcová: Copak nevidíš, jak hamtá do tý louže?
Oktábec: No a co.
Oktábcová: Bude mít mokrý boty.
Oktábec: Kájo!
Evald: Kde je ten Špagy?
Ingrid: Jak to maj tyhle typy ženskejch nalajnovaný. Po škole nastoupěj do firmy a během pár měsíců jsou zbouchnutý a maj

vystaráno. To nemůže bejt kalkul, to je v nich, intuitivní záležitost.

Evald: Neříkal Špagy, kam jde?

Ingrid: Dívej, to je divadlo. Ale ta malá holka je roztomilá. (*zavolá nahlas*) Fančo!

Fanča, vbíhající do louže, se zastaví.

Z nádražního amplionu se ozve hlášení: Zpožděný rychlík číslo 691, Jan Gerstner, společnosti České dráhy, ze směru Olomouc, Česká Třebová, Pardubice a Kolín, pravidelný příjezd v 8 hodin 35 minut, přijede k nástupišti číslo čtyři, jižní část, služebně na dvacátou kolej. Vlak zde jízdu končí.

Oranžový lak na kabině ještěrky je oprýskaný a korba a bočnice jsou od tisíců balíků ohlazené a zaboudlé, jak se špína prolisovala do dřeva. Na omak jde prstům vstříc hrbolatá struktura let před dávnými lety poraženého stromu. Ještěrka zaparkuje pod amplionem. Letitá je i rutina řidiče. Brzdy olomouckého rychlíku zaskřípají a přímo před ním se otevrou dveře poštovního vagonu. Pozdraví se s průvodčím a na korbu vyloží balíky, štos časopisů a dva zelené umělohmotné boxy s kotouči filmu, které olomoucké kino vrací distributorovi. Průvodčí mrkne na visačku, název filmu si ale nechá pro sebe. Zasalutuje ještěrkářovi, přes rameno si hodí brašnu a odejde pře-

hnaně rozšafným krokem, jako by chtěl dát přeplněnému nástupišti jasně najevo: na nic se mě neptejte, mám po službě.

Partička na kost promoklých pubertáček, co právě dorazila na nástupiště, se postavila přímo do louže, čímž ovšem předběhla dříve příchozí, postávající za louží v obezřetném odstupu. Rozpoutá se divoká strkanice. Špagy se prodere bojujícím davem a s odzbrojujícím úsměvem podá Evaldovi a Ingrid papírové sáčky s bagetami. Uvnitř do sud mírně teplé, dozlatova propečené večky, je vrstva pršutu a na ní jsou nakrájené plátky rajčat, mozzarella a zelené lístky rukoly.

Evald: Kde ses zasek?

Špagy: Sorry, ale musel jsem si ještě v drogerii koupit kartáček na zuby.

Evald: A co ty bagety?

Špagy: Dělej je tu naprosto senzační, nejlepší, co znám. Ráno mě dostane z postele jedině vidina pressa a bagety. Symbolicky se do ní pustím, jakmile projedeme zastávkou Bezpráví. Co jinýho je vstávání ve tři čtvrtě na šest než bezpráví, páchaný na ubohým redaktorovi obskurního plátku.

Ingrid: Mít prašule, co za to máš.

- Špagy: Bohužel si za ně nejde koupit hodina spánku navíc.
- Ingrid: Já bych si bejt tebou nestěžovala.
- Špagy: Já si nestěžuju, jenom konstatuju. Bez-
tak už to nebude dlouho trvat a zabalí-
me to. Čeká se v podstatě na prosinec,
až doběhne roční předplatný, a šlus.
- Ingrid: Neblázni.
- Špagy: Podívej se na ostatní časáky, jak to ba-
lej a přecházej na net.
- Evald: Bagetu se šunkou neměli?

VAGON

Okamžik ustrnutí. Viděné se nesrovnává s očekávaným. Na nástupišti stojí hytlák, zašupovací vrata otevřená do kořán, nikdo se ale nemá k tomu do něj nastoupit. Nastane ticho. Dlouhé ticho, které po čase začne být nepříjemné divákům v hledišti i hercům samotným. Šlachovitý muž s horským kolem cestuje vlakem často a pokaždé si kolo dává do hytláku, proto u něj zafungují zautomatizované mechanismy. Zvedne kolo za rám, vyběhne nahoru tři schůdky a hned po něm se do hytláku začnou o překot hrnout i ostatní.

Hvizd píšťalky výpravčího.

Odjezd!

V posledním okamžiku se škvírou mezi zavírajícími se vraty protáhne černý chundelatý pes a vyskočí nazpátek na nástupiště.

Chocová:

Kurva fix!

Špagy:

Ty vago, člověk by si řek vrásčitá stařenka, a co do ní vjelo za čerta.

Chocová: Čuráci! Já vás viděla.
Evald: Já vás vidím furt.
Chocová: Vy se mi ještě budete gebit do ksichtu?
Ingrid: Nehulákejte mi do ucha.
Chocová: Viděla.
Evald: Jako mne?
Chocová: Koho jinýho.
Evald: (*k Ingrid*) Chápeš, o co jde?
Špagy: Hustá babizna.
Chocová: Kde je průvodčí!
Hubert: Tehdy na Bali se hodinu před vlnou tsunami přehnala ještě jedna vlna, a sice vlna zvířat. Opice, hadi, varani, krabi, veškerá havěť prchala od moře. Z hotelů se vyrojili potkani a švábi a honem pryč, zatímco lidi se šli s kempingovejma košema opalovat na pláž. Cucali brčkem mojito s ledem a vejrali, jako kdyby to bylo show. Surfaři, když se tsunami přiblížila na dohled, se štelovali, že tuhle vlnu nesměj prošvihnout. Odcizili jsme se přírodě. Nemáme instinkty.

Chocová: Hovno!
Hubert: Váš pes je má.
Chocová: Nabral ho na botu a sprostě vyčutnul.
Ingrid: Nevíš, co bude příští stanice?
Evald: Myslím, že Lysá nad Labem, proč?
Chocová: Cože, tohle nejede do Klánovic?

- Hubert: Ne.
- Chocová: Do prdele! To jsem kráva, jak jsem zmerčila na peronu to hafo národa, myslela jsem, že čekáte na pantáček do Klánovic.
- Evald: Kdepak Klánovice, tohle je rychlík do Trutnova.
- Chocová: Vás se na nic neptám.
-
- Sovák: Já se vlakama kodrcám už od rána. Říká vám něco Jistebnice? Určitě vám něco řekne, když řeknu Jistebnickej kancionál. Na půdě na faře ho našel Leopold Katz. Teda ne, že bych byl historik nebo co, ale hnedle za farou mám menší domek. Mně to stačí. Dole v garáži jsem si udělal dílničku. Když se objevily první digitálky, myslel jsem, že je s hodiňáčinou ámen. Dneska už nemá nikdo ani ty digitálky, čas je na mobilech, na počítačích, a přesto je furt co opravovat. Sám zírám. Zrovna včera mi přines Kaderka repetit. Měl stržený pérko, ale sežeňte pérko do starýho budíku! Říkám mu, to bude na delší lokte, jestli se třeba neobjeví na burze, ale bude to mastný, s tím počítej. A Kaderka, že ať ho koupím, ať to stojí, co to sto-

jí. Originál dědek, dává si budík na talířek a na něj vidličku, aby to víc cinkalo. Takovouhle snídani na vidličku si rád odpustím. Co? Ha, ha! Mně říkají Sovák, podle toho herce, ten byl ukecanej nemlich jako já. Já pořád musím něco mlet, mně se šlejfírna nezastaví. A víte, kam jedu? To neuhodnete. Do Kutný Hory. V neděli jsem se vám koukal na televizi a v Receptáři nějakkej strejda ukazoval, jak předpěstovává sazenice rajčat v platech od vajec. Čert vem zahrádkářský vyfikundace, za sebou měl ale sloupkový hodiny. A teď se podržte, nahoře na nich byla mosazná soška boha Hermesa! Přesně tyhle hodiny stávaly u nás doma na kredenci, a jestli je něco moje dětství, tak ony. Naložilo se před spaním naposled do kamen a všechno v baráku utichnulo, jenom hodiny celou noc tik, tak, tik, tak. Mám dílnu plnou hodin a tiká to v ní, jako v tikací papouščí voliére, tyhle hodiny ale tikaj jinak, to se nepodobá žádnějm. Jsou to první hodiny, který jsem rozmontoval. Honem jsem je ale dal zase dohromady, aby mě fotr nezrychtoval řemenem. Jako ten Sovák, já když se dostanu do ajfru, není možný mě

zastavit. Chlápek takhle volá do rádia: na Palmovce u stánku s grilovanejma kuřatama ležela na chodníku peněženka, bylo v ní sedm tisíc korun a občanka na jméno Arnold Šarapatka. Zahrajte mu nějakou hodně pěknou písničku. Ha, ha, ha! Dobrý, ne? Napsal jsem do televize, aby mi na toho pěstitele dali kontakt. Domluvili jsme se okamžitě. Posílat poštou křehkou věc, jako jsou hodiny, to je vošajslich. Dneska si pro ně k němu jedu. Aby si ale náhodou někdo nemyslel, kešeň mám prázdnou, hodiny jsem mu zaplatil napřed. Jak se tady tiskneme jeden na druhýho, to je ruka sem, ruka tam a jedna ručička delší než druhá, že jo. Nezapomínejte, že jsem hodinář!

- Adéla Bašná: Slyšels ho?
Mgr. Duras: Normální užvaněnej trouba.
Adéla Bašná: Toho nemyslím, že to jede do Lysý nad Labem.
Mgr. Duras: Uklidni se.
Adéla Bašná: Teď to říkal.
Mgr. Duras: Kdo jako?
Adéla Bašná: Támhle ten.
Mgr. Duras: Kterej?

Adéla Bašná: Ten v tý kostkovaný košili.
Mgr. Duras: Tak si asi splet Lysou s Roudnicí nad Labem.

Adéla Bašná: Jsi si jistej?
Mgr. Duras: Jo.
Adéla Bašná: Jestli ne, tak –
Mgr. Duras: Co?
Adéla Bašná: Ty víš, co.
Mgr. Duras: Obraz pekla můžeš vidět tady kolem sebe, stačí se rozhlídnout. Navrhuju za stávajících okolností změnit plán a vystoupit v Roudnici. Zajdeme si do hospody na oběd a Dráždany necháme na jindy.

Adéla Bašná: Ne!
Mgr. Duras: Proč ne?
Adéla Bašná: Toho Bosche musím vidět.
Mgr. Duras: Uvidíš ho.
Adéla Bašná: Říkala jsem ti, že zítra končí, ty si ale pamatuješ leda, co ti říkal Šofar U Hrocha, a to ještě akorát do šestýho piva, potom už víš taky prdlajs. Víš co je zvláštní?

Mgr. Duras: Zvláštní je všechno, záleží, jakýma očima se na to podíváš. Pokud ti v tvém věku ještě něco připadá zvláštní, potom si těch očí považuj a šetři si je, na takový oči brejle nekoupíš.

Adéla Bašná: Blbečku.

Mgr. Duras: Co teda je zvláštní?
Adéla Bašná: Nic, už ti nebudu nic říkat. Úplně ne-
snáším tvoje kašpařiny.

Mgr. Duras hovoří v souvislosti s nizozemským malířem Hieronymem Boschem (cca 1450 – 1516) o obrazu pekla, ve skutečnosti má ale na mysli třetí část oltářního triptychu *Zahrada pozemských rozkoší*, namalovaný kolem roku 1503 olejem na dřevěné desky, rozměr 220 x 389 cm. Dominantním výjevem je stísněný dav nahých postav. Nad nimi se vznáší harfa, do jejíchž strun je vpletený sténající mučedník. Psi hodující na mrtvole. Králík hrající na flét-
nu, až to není k vydržení. V horní části obrazu s ním ko-
respondují ušní boltce probodnuté nožem. Postavu, cud-
ně zakrývající svou nahotu v rozkroku cárem papíru, líbá
prasnice v šatu řeholnice. Snaží se uhnout, ale smradlavé-
mu polibku beztak neujde. Situace uvnitř vagonu připo-
míná tento obraz. Cestující jsou namačkaní jeden na dru-
hého. Kdo nebyl průbojný a nepoužil lokty, má teď pod
bradu natlačené cizí rameno nebo mu zezadu kdosi funí
do vlasů. Posadit se, o tom nemůže být ani řeč, zbývající
prostory jsou zaplněné zavazadly.

Oktábcová: Kde je průvodčí, ty mi ještě někdy vy-
čítej, že někoho ořvávám. Ty by ses ne-
ozval, ani kdyby já nevím co.
Oktábec: Je tady průvodčí nebo ne?

Oktábcová: Průvodčí!
Chocová: Co si to ty posraný Český dráhy dovolujou.

Oktábcová: Průvodčí!
Evald: Tohle by měl průvodčí vyřešit co nejdřív, to je nemyslitelný, abysme se tady nemohli ani hnout a přitom vagon vedle bude skoro určitě prázdněj. Za lokomotivou bejvá jednička. Ať nás do ní za týhle situace pustí.

Ingrid: Bez průvodčího to sami nevyřešíme.
Chocová: To by tu ale nejdřív musel bejt.
Evald: Někde tu bejt musí, protože jinak by vlak nemoh vyjet z nádraží.

Oktábec: Průvodčí!
Oktábcová: A taky kvůli lístkům, aby je zkontroloval.

Hubert: Vy snad máte nějakej lístek?
Oktábcová: Manžel ho má.
Oktábec: Já ne.
Oktábcová: Ty mi chceš říct, že jsi zapomněl koupit lístky?

Ingrid: Já taky nemám lístek.
Špagy: Já taky ne.
Ingid: Já jsem se spoléhala, že je koupíš pro nás pro všechny. Máš je?

Evald: Ne.
Hubert: A vy jste platila za lístek?
Chocová: Ještě to tak!

Hubert: A vy?
Sovák: Já ne.
Hubert: Nikdo z vás jste nezaplatil ani korunu,
takže mlčte a buďte rádi, že jedete.

Cyklistu při nastupování natlačil dav až na zadní stěnu vagonu. Do lýtek se mu zadírá přehazovačka. Stoupl si před ni, aby ji uchránil před ukopnutím. Čísi skořepinový kufr mu drtí špičku boty a odírá holeň. Za pár minut vlak zastaví v Srbsku. Na nádraží se převlékne, vezme si dres a rukavice, na hlavu si nasadí přilbu a opře se do pedálů. Koněpruské jeskyně. Koda. Český kras kolem Karlštejna, to jsou kruté výšlapy. Přední kolo po hrbolaté stezce poskakuje, mezi rozdroleným vápencem se obtížně drží balanc. Něčím se ale musí vykoupit ty divoké sjezdy nazpátek dolů k Berounce.

Sovák: Nebo minulou sobotu, nakoupil jsem v Makru osm kilo roštěnek, tři kila kuřecích prsou, kilo krůtího a padesát hermelínů a u rybníka jsem udělal grilovačku. Mám si vzít peníze do hrobu? Radši ať se projí a propijou! Hasiči dali sud piva, na požární cvičení je ale v rybníku málo vody. Přitom za mého dětství se sem jezdilo koupat mraky luffáků. Co vám budu povídat, minimálně

tříkrát za léto se někdo z nich utopil. Skákali z kaberny na hrázi, jenomže dole pod vodou jsou železa od výpusti. Ženský, co spolu sedávaly na lavičce na náměstí pod lipkou a drbaly, ve středu běžely za svítání k rybníku. Utopenec se nafoukne plynama a třetí den vyplave na hladinu, a která ho viděla první, ta byla královnou dne. Mne sebou brávala babička, protože jsem jako kluk měl ostříží oči. Co jsem za svoje dětství viděl utopenců, to bych se nedopočetl. Sice se u nás už nikdo nekoupe, zato těch cyklistů. Teď teprve koukám na to kolo.

Cyklista:

Prosím?

Sovák:

Kolo.

Cyklista:

Jestli vám překáží, tak pardon, ale zatarasili mi ho tu kuframa.

Sovák:

To je v cajku.

Cyklista:

Já už za chvíli beztak budu vystupovat.

Sovák:

Taky mám doma kolo, Favorita, starou plečku, talíře se přehazují ještě páčkama na rámu a to je vždycky k vzteku, podělá se to v nejmíň příhodným okamžiku. Mně to ale na to moje popojíždění u baráku stačí. Můžu se zepstat?

Cyklista:

Jistě.

- Sovák: Kolik vás koštovala tahle paráda?
- Cyklista: Třicet tisíc.
- Sovák: Fjú! Je to možný? Tedkonc vám něco řeknu do panenek, čistě mezi náma dvěma. Za třicítku jsem měl fungl nový BMW. Kdo se moc ptá, moc se dozví. Koupil jsem ho a po ničem nepátral. Když jsem ho nabořil, nechal jsem ho stát ve škarpě, odmontoval jsem espézetku a honem mazal odtamtud. Rozumíme si?
- Cyklista: *(přikývne)*
- Sovák: V sobotu u nás bylo jedno kolo za druhým. Na hrázi se udělal hlouček a já povídám: tady není buřtstánek, to je soukromá akce. Sežerte ale tolika masa. Bez hořčice a bez příboru jsme jim ho prsknuli na papírový tácky, Franta na to nastřelil od boku šest pětetek a dvaciku za pivo. Pazoury nám mohli utrhat. Hele, tomu nebudete věřit, ještě jsem na tom něco málo trhnul, takže příští sobotu bude zase grilování. Jestli budete mít cestu přes Jistebnici, stačí říct Sovák. Rybník nemůžete minout, je hnedle pod benzinkou.
- Oktábcová: No to jsme zase zbaštili jógra. S tebou už nikdy nic, ani rybičky do akvária. Kde jsou ty slibovaný lehátka? To je

fakt úža, jak si tady medíme. Já bych ti nejradši vrazila facana, kdybych se mohla rozpřáhnout, už bys ho měl.

Ingrid: Bloncka nám kapku přerůstá přes hlavu.
Oktábcová: Měl jsi mi říct, že jsi zdechlej točit volan-tem, já bych to bejvala odřídila sama. Ve vlaku že bude pohodlíčko, žádný sar-delení v noci na sklopenejch sedadlech na odpočívadle u dálnice. Kecy!

Špagy: A přitvrzuje.
Oktábcová: Kájo! Tady jsi. Fančo? Kdybyste měli hlad, nahoře v kufru je svačina.

Oktábec: Slyšeli jste mámu?
Oktábcová: Ty si zajdi dát biftek s hranolkama do jídelňáku.

Ingrid: 1:0 pro zajíce.
Špagy: A Fík to nechá jenom tak? Co je to za maxipsa?

Ingrid: Tohle bude spíš domácí ratlík.
Špagy: Pražskej krysařík.
Ingrid: Co ty víš, třeba je z Domažlic.
Hlas z vagonu: To je můj kufr.
Oktábcová: Fančo!
Hlas z vagonu: Neslyšelas mámu?
Oktábcová: Říkám ti, nelez tomu pánovi na ten kufr, spadneš a ještě si něco uděláš.

RAINDROPS KEEP FALLIN' ON MY HEAD

Zvonění mobilu. Neodvratně muselo přijít, byla to jenom otázka času. Raindrops Keep Fallin' On My Head. Adéla Bašná sáhne do kabelky, není ale sama, kdo má tuhle vyzváněcí melodii.

Chocová: Co je? – Jsem ve vlaku. – Támhle ten mamrd popíčeněj (*podívá se na Evalda*) vykopnul Dona. – No kam asi, ty hlavo? – Najdi na internetu číslo a zavolej na nádraží. – Copak já teď tady mám vědět komu? – Nějakej přednosta stanice tam bejt musí. – Anebo ne, ser na to. Jsou to kundí mrdky, celá ta trojka. – Někam na hory. – Budu ti povídat, až přijedu, tomu nebudeš věřit. – Kriplové. – Čokl byl a není. Byl jsi za Rudou? – Zastrani. – Co že na něj vytáhli? – Zdůvodnili to čím? – Kurva,

nemusíš to telit zrovna takhle do mobilu. – To je jiný kafe, copak to nechápeš? – Ber taxála a ať už jsi u Randáka.

Sovák:

Kotlaba, ten byl numero! Já že jsem tady zaslechnul něco o psovi. Měl hospodu v Olbramovicích a semo tamo dělal pro štamgasty psy, pečený, guláše, klobásy. Taková záležitost se rozkřikne, a to byste nevěřili, kolik je mezi náma labužníků, dyť to je pochoutka, psí maso. Po žranici byla chlastačka, to se rozumí samo sebou, a výpravčí ze Sodoměřic se ožral fernetama do mrtva, usnul na židli a Kotlabu napadlo, že ho naložíme na traktor a odvezeme do Lhoty na nudistickou pláž. Jodas se ten výpravčí jmenoval. Vyvlekli jsme ho z traktoru, svlíknuli donaha a šli si dát kelímkáče ke stánku. Mozol šajnil, dali jsme druhý bírko, třetí, potom jsme Jodase obrátili na břicho a zase hurá ke stánku. Večer jsme ho oblíknuli a odvezli zpátky do Olbramovic do hospody. Fernetu si s váma dám, ale žrát čokla už nebudu! říčel nazejtří Jodas. Já po něm celej zrudnul, kůži mám v jednom ohni.

Na listy dopadají těžké dešťové kapky, jako by se z oblohy hrnuly kuličky z prasklého ložiska. Po každé kapce se list ohne, a než se stačí narovnat, už je tu další kapka. Vlak projel tunelem a z rovinaté krajiny se stříhem ocitl mezi kopci. Koleje táhnoucí se údolím kopírují koryto říčky. Deštěm zvednutá hladina stoupá. U ruiny někdejšího mlýna se voda řine náhonem pod jez. Je kalná a zabarvená dohněda hlínou splavenou z břehů. Kde se meandry přes příliš klikatí, zarachotí pod vlakem železný mostek. Na loukách na úbočí kopců se za přijatelnějšího počasí, než panuje dneska, pasou stáda krav. Nyní se krávy semknuly do houfu pod stromy v nevelkém remízku, aby snáze čelily dešti. Stěrače auta stojícího u stažených závor nestačí pobrat příval, co se hrne na čelní sklo. Mezi kapkami se v dešťové cloně začíná objevovat ves. Možná městečko. Kostel. Komín továrny. U trati na dvorku dvě osoby v pláštěnkách sundávají ze šňůry mokré prádlo, pověšené sem původně na uschnutí. Obloha je slité olovo. Šeď kam oko dohlédne. Ani na obzoru se nerýsuje škvíra, skrz kterou by prosvítlo slunce, což značí, že pršet hned tak nepřestane.

Mobil zazvoní i Oktábcovi.

Oktábec: Slyším. – Oh, yes! – Oktábec. – Good day. – Of course, like i ordered.

Ingrid: Takže už víme, že se maxipes Fík jmenuje Oktábec.

Oktábec: Yes, come tomorrow. – We already in

- the – jak se řekne vlak?
Oktábcová: To volají z Bulharska?
Oktábec: Jo.
Oktábcová: S nima můžeš mluvit rusky.
Oktábec: Copak si něco z ruštiny pamatuju?
Evald: Žádněj světák to rozhodně nebude.
Oktábec: My uže ve vakzale. – On the road. – Yes. – Hotel Burgas.
Oktábcová: Co to plácáš, Burgas je město.
Oktábec: Moment, please. – Jak se jmenuje ten hotel?
Oktábcová: Orhideya.
Oktábec: Orhideya. – Yes. – Two and two children. – Uf! Včera jsem jim to potvrdil mailem. To je prostě Balkán, s nima si ještě užijeme.
Oktábcová: Zatím si já užívám s tebou, dyť ty ani nevíš, do kterýho hotelu jedeme!
Oktábec: Nečekal jsem, že budou volat, mám všechno v mobilu. Stáhnul jsem i mapu, abysme věděli jak se tam z nádraží dostat.
Oktábcová: V mobilu ti to je platný.
Oktábec: Kam jsi dala nabíječku?
Oktábcová: Nevím.
Oktábec: Jak nevím?
Oktábcová: Nevím.
Oktábec: Ty jsi pakovala.
Oktábcová: Nevím, stačí?

Oktábec: Stačí, kde ale je ta nabíječka?
Oktábcová: Někde v kufru.
Oktábec: V tom modrým?
Oktábcová: Nevím! Když ti říkám nevím, tak prostě nevím.

Sovák: Já bych hulil, neměl jsem cigáro v hubě ani nepamatuju. Šáhnu do kapsy, cigára nikde a trafika v Jistebnici byla ráno ještě zavřená. Přitom mi Naďa říkala, abych si, než pojedou, vzal krabičku do foroty.

Ingrid: Naďa je zase kdo?

Sovák: Moje žena přece. A víte, jak jsme se seznámili? To je k neuvěření. Byli jsme s Enderstem z Ounuzi na zabijačce u jeho šváry ve Starcově Lhotě a on sebou najednou plácnul do necek, jako kdyby měli pařit jeho. Ha, ha!

Evald: K popukání.

Sovák: Cože?

Ingrid: Ale nic.

Sovák: Švára ztropil paniku, že dostal infarkt. Žádněj infarkt, má alergii na majoránku, to ovšem Enderst tehdy nevěděl. Co by to ale bylo za jitrnice bez majoránky, no řekněte sama, jako kuchařka. Na neděli měl domluveněj melouch,

udělat okap u Maredů, jenomže to byste ho musela vidět, jak byl vyřízenej. Šel jsem tam s ním, že mu helfnu. Zbejvalo okap přimontovat. Navázali jsme se na lano, jak jsem ale udělanej a Enderst hubeňour, začal jsem sjíždět dolů a jeho vytahovat nahoru. Přetáhnul jsem ho přes hřeben střechy a už jsme se váleli na zemi. Rozflákenej frňák. Jako Cassius Clay (*ukáže si prstem na hrbolatý nos*). Kdo mě nezná, by si řek, kdovíjakej nejsem rváč. Zlámaná klíční kost. Levá ruka nadvakrát. Stačí? Odvezli mě do špitálu do Tábora a sestřička, co mi po operaci přinesla bažanta, byla Naďa!

Seznámení Mgr. Durase s Adélou Bašnou bylo jako z hollywoodského širokouhlého bijáku. Přišla do Café Louvre na schůzku sběratelek parfémů, a protože se na Arome.cz znaly jenom virtuálně podle nicků, představila se jménem. Od vedlejšího stolu se vymrštil chlapík a hrnul se k ní s otevřenou náručí: Adélo! Pevně ji objal a dal jí pusu. Posadila ke kamarádkám, on se vrátil k rozečteným novinám, napříč kavárnou po sobě ale házeli kradmé úsměvy. Okamžitý nápad to byl, jako blesk. Poslední, který od té doby měl, servíruje Mgr. Durasovi Adéla Bašná během jejich nelítostných přestřelek.

Jistebnický hodinář pokračuje v nekonečném krafání.

- Sovák: Nada začala jezdit k nám do Jistebnice. Pátek večer, říkám, pojďme do bijáku, dávaj Návrat Sommersbyho s Jodie Foster. A co myslíte? Radši seděla s mým otcem v pokoji a čučeli spolu na telinu a ona mu při tom vykládala případy, co měli na oddělení. Bouračka, chlap zapresovanej mezi plechy autáku, muse-li mu amputovat obě nohy. Nebo obvodák nepoznal zánět pobřišnice. Za ty léta, co jsme s Nadou spolu, už bych taky pomalu doved odoperovat kde co. Schválně, co je to kocher?
- Ingrid: Židovský jídlo.
- Sovák: To je košer!
- Ingrid: Já vím.
- Sovák: Kocher je svorka na žíly. Prožvanili spolu celý večery. Já jsem se v dílně nimral s hodinovejma strojčkama a byl jsem vlastně rád, že mám klid na práci.
- Evald: Tomu rozumím.
- Sovák: Nada měla svátek, objednal jsem U Dubu nóblejší věcu, jelení steak s brusinkama, kaldoun a jako předkrm byla parmská šunka. Nikdy jsem nebyl škrob, jestli něco, tak dovedu pus-tit chlup. A Metaxa, pětihvězdičková.

Nada tvrdý nepije, pro ni jsem objednal pražený mandle. Do dneška si pamatuju, že měla na sobě fialovou tvídovou sukni. Nenápadně jsem pod stolem pod tu sukni zajel a s každou rozkřoupanou mandlí jsem se posunul o ždibec dál, to byla taková hra mezi námi. Když jsem se dostal až – víte kam, nahmátnu tam ruku. A představte si, ta ruka mě pod tou sukni přes tu moji ruku plesknula! Otcovský plesknutí takový. Narodil se nám Adam a já jsem nikterak nepátral, či je to syn. Otcův nebo můj, co bych měl řešit. Venkoncem je to jedna krev.

Mgr. Duras:

Duc! duc! duc! Určitě má pod tou kapucou v uších sluchátka a pouští si nějakou nářez.

Adéla Bašná:

Co naděláš, nech ho bejt. Po výstavě bysme se mohli projít kolem Labe a zajít do Neustadtu, tam to není takový kožený jako kolem Zwingeru. Určitě si musím dát kebab, vím tam o jednom tureckým bistru, to se ti bude líbit, protože, a teď se podrž, tam točej dvánáctku Únětice!

Mgr. Duras:

Nesnaž se to zahrát do autu.

Adéla Bašná: Nevšimej si ho.
Mgr. Duras: To nejde.
Adéla Bašná: Týpci, co se schovávají pod kapucama, jsou obecně plebs. A plebs bude dělat to, co mu předhodiš, že je módní.
Mgr. Duras: Nerozumím, kam míříš.
Adéla Bašná: Vzpomeň si, jak za našeho dětství bejvalo v módě chodit s tranzistorákem. Na koupališti byl na každý dece a hrál o hodně víc nahlas, než má tenhle sluchátka. To byla kakofonie, to bylo na makovici.
Mgr. Duras: Kakofonie právě že ne, Praha se poslouchat nedala, všichni měli naladěnou Hvězdu a ze všech trandáků prdla dechule. To by si John Cage zamnul rukama.
Adéla Bašná: No vidíš.
Mgr. Duras: Dneska jsou to prachsprostý virtuální autisti.
Adéla Bašná: A co maj podle tebe dělat?
Mgr. Duras: Co?
Adéla Bašná: To se ptám já.
Mgr. Duras: Jedeme ve vlaku, pozorovat krajinu.
Adéla Bašná: To's mě rozesmál, v tomhle hytláku bez oken. Ty sám trčíš imrvére u compu.
Mgr. Duras: A taky mě to pořádně štve.
Adéla Bašná: Ha! Ha!

Mgr. Duras: Nesměj se, už jsem z toho virtuálního světa unavenej. Nechci ho. Když začínal internet, bylo to dobrodružství, s internetem se otevřel úplně celej svět. Databáze Library of Congress –

Adéla Bašná: Zkrať to.

Mgr. Duras: Ty jsi ale milá.

Adéla Bašná: A ty rozvláčnej. Vždycky, když vyprávíš něco, o čem se domníváš, kdoví jaký to není moudro, nudíš.

Mgr. Duras: No teda!

Adéla Bašná: Pokračuj.

Mgr. Duras: Ne.

Adéla Bašná: Zkrať to a mluv, nechci poslouchat hemzy toho estrádního baviče, to radši ty tvoje. Že řek noblejší věča?

Mgr. Duras: Prostě mně se postupem času barvitej a nekonečnej svět scvrknul na deset oblíbenejch položek na liště. Na e-mail, na sport a kulturu na iDnes, na stahování filmů –

Adéla Bašná: Řek to, nebo ne?

Mgr. Duras: A co jako?

Adéla Bašná: No věča!

Mgr. Duras: Ty mě neposloucháš.

Adéla Bašná: Poslouchám. A hlavně do půlnoci paříš 8 Ball Pool.

Mgr. Duras: Víš, co jsem v Izraeli zasunul to do Zdi nářků? Číslo tvýho mobilu.

Raindrops Keep Fallin' On My Head.

Chocová: Nemá to zpoždění. Zkurvený ajznbobáči, vlezla jsem omylem do jinýho vlaku. – Běž do Alberta a kup tam roštěnku a brambory. – Co ten Randák, byl jsi za ním? – Jo. – Hovno! – To probereme zejtra s Lenkou. – Snad může malou na tu hodinu vzít někam Ondřej. – Do prdele, to mám řešit, kam ji má vzít? Třeba na zmrzlinu! – Já se nerozčiluju. Viděla jsem úplně senzační telku a nebyla drahá. Beztak už novou budeme potřebovat. – Já nevím, asi Samsung. – Hovno rostbíf, roštěnku. – Kurva drát! – Mně je buřt, co si s čím pleteš. – A půl kila cibule. – Dyť je u nás tedkconc cirkus, tak ji Ondřej vezme do cirkusu. – Jak míval tvůj fotr králíky, co to bylo za ráci? – Nic, jenom mě to tak napadlo. – Přeci jenom na to nádraží zavolej, ať ho nemusíme hledat po všech čertech po útulkách. Mamrd zpíčenej (*nenávistnýma očima hledá po vagonu Evalda*), to má u mne jako v kempeličce. – Do prdele, snad dovedeš Dona popsat, kolik myslíš, že mají na nádraží opuštěnejch čoklů? – Jsi tam? – Říkám, černej foxteriér bude na peronu jedi-

nej. – A když už budeš v tom Albertu, vem ještě droždí a dobrý vody. – Čau.

Jak pozoroval cvrkot kolem sebe, usoudil, že je zase už výjimka, kvůli své výjimečnosti ostatně trpěl po celý dosavadní život. Nevadí mu mačkat se s ostatními v přeplněném vagonu a dokonce je mu lhostejné i to, že vlak nejede podle jízdního řádu. Bohatě mu stačí, pokud se dostane do Jičína do šesti. Od nádraží už si vezme tágo a s plnou parádou profrčí staroslavnou lipovou alejí. Jako Magor: když jsme se blížili k Valdicím alejí – jak to bylo? Něco a – do píči raději. Před kriminálem nechá taxikáře zmáčknot klakson na doraz. Pořádně a dlouze: túúúúú! Na bendžu má sedmadvacet vloupaček. Sám neví, jestli mu nepřišli nějakou navíc. Za všechno může jeho toulavá nátura, dřepět doma na kanapi, to není nic pro něj. Jakmile hrozilo zahnízdění, prchal. Nějaká věrohodná záminka se pokazí; a vůbec nemusela být věrohodná. Naopak, čím nevěrohodnější, tím víc zabírala. Na báchorky byl kadet, dovedl je k dokonalosti, třeba když mu volal šéf, kde je, on na to, že už byl na cestě, bral to zkratkou po náplavce, ale uklouznul po housce s máslem, kterou děti rozdrobily labutím, ztratil rovnováhu a spadnul do vody. Zrovna suší boty a kalhoty na radiátoru. Podle stejného mustru to valil do hlavy ženským. Sotva ale za nimi zaklapnul dveře, co s načatým večerem? Do hospody, kam jinam. Jako na potvoru ve výčepu stojí automat, dvě stě tisíc za poslední vloupačku na něm prošustil a je zase švorc. Na taxík ale má! Frajer až doposledka, a o to tu přece kráčí, no ne?

- Oktábec: Vzpomeň si, do kterýho kufru jsi tu nabíječku dala?
- Oktábcová: Zkus se podívat do toho modrýho.
- Oktábec: A ten je kde?
- Oktábcová: Neseďi na něm Fanča?
- Oktábec: Na nějakým sedí.
- Oktábcová: Ten není náš. Kájo, kde jsi!
- Oktábec: Tady je, u mne.
- Oktábcová: Nechceš tatrunku, nemáš hlad?
- Oktábec: Tohle teď neřeš, já potřebuju najít nabíječku.
- Oktábcová: I když, do modrýho kufru jsem dávala spíš věci, co budeme potřebovat na pláž.
- Oktábec: Napadlo tě doufám zapakovat šnorchl, položil jsem schválně na komodu ploutve, aby ti ho připomněly. Měl jsem kvapík a už jsem ti to nestačil říct.
- Oktábcová: To jsem pochopila. Ručníky, opalovací krém, jak nad tím teďkonc přemejšším, musí bejt v tom modrým.
- Oktábec: Co tam musí bejt?
- Oktábcová: O čem se tady celou tu dobu bavíme, o tvojí nabíječce!
- Hlas: To je dost, že voláš. Představ si, tady je to naprostej brajgl. U Kralup je výluka a odklonili nás přes Mělník. – Údės-

ně narváno. – Tohle jsem nezažila, jak ve špičce v metru, jenomže tady jsou mezi náma ještě kufry, takže se tu nedá hnout. – Prosím tě, článek nemám, myslela jsem, že si v klidu zalezu do kupé a nadrtím ho po cestě. – Něco příšernýho. – Nedovedeš. – Tohle si fakt nedovedeš představit. – Věř mi, že ne.

Na rozpálenou pánev pokladl špalíky špeku. Jakmile vezme chlap do ruky nůž, ozkusí bříškem palce ostří a sáhne po brousku. Nůž, kterým špek krájel, nabyl častým broušením tvar úzkých finských kudel na filetování lososů. Nasekal najemno cibuli a přihodil ji ke škvířícímu se špeku. Vařič ztlumil na minimum, protože se kdesi v prostoru za černými železnými pákami ozvalo cinknutí. Zatáhl za páku a přehodil výhybku. Lžící vydlabal na pánev z konzervy fazole. Oblékl si plášť do deště a vyšel před vechtrovnu zkontrolovat, jestli vlak projel.

Špagy: *(na Ingridin batoh rozloží mapu)* Kolik je hodin?
Evald: Dvanáct.
Špagy: Už jsme měli bejt v Trutnově.
Evald: Buď v klidu, přípoj do Královce jede až ve 13:05. To se stíhá. Myslel jsem vyrazit

po červený kolem rybníka a tady odbočit na neznačenou cestu na Černou Vodu. To je nějakých šest kiláků a potom už to napálit do hor nahoru na hřeben.

Špagy: Růžovej palouček, to je ten palouček, co tam Komenskej?

Evald: Víím já? A z hřebene sejít do Albeřic. Snad tam bude něco, kde se budeme moct navečeřet.

Špagy: Kde je na mapě značenej kostel, tam bude i hospoda.

Evald: Večeře, pár pivek a hodit bivak někde za vsí.

Špagy: Kde je Sněžka?

Evald: *(ukáže prstem)*

Špagy: Až takhle daleko, nějak jsem měl dojem, že je –

Evald: Kde?

Špagy: Jinde. A zítra chceš jít kam?

Evald: Já bych to nechal otevřený, probere-me to večer v hospodě. Dnešek je jasnej, no a zítra můžeme třeba na Lisečinskou boudu, uvidíme.

Ingrid: Uf!

Evald: Jestli se teda rozhodneme jít na autobus do Pece. Jak se vám bude chtít, ale po tomhle borčusu, co je tady, rozhodně zpátky nejedu vlakem.

Špagy: Souhlas. Co ty na to?
Ingrid: Já nic.
Evald: Co ti je?
Ingrid: Radši se ani neptej.
Evald: To dáš v poho. Ten tvůj cepín necháme v Královci na nádraží v úschovně a s báglem ti se Špagym helfneme.
Ingrid: O to nejde.
Evald: O co teda?
Ingrid: Řekla jsem ti, neptej se.
Evald: Ke trase neřekneš nic, a tváříš se jako svatý umučení, a to se nemám ptát?
Ingrid: Nemáš.

Hlas: Co jsem moh dělat, nějaký hajzlové mi rozmlátili přední sklo. – Ne, nic tam dohromady nebylo. – Neukradli. – To je neštěstí sídlišť. Zákazníky si stáhly nákupní galerie a ve starejch zrušenejch centrech maj eldorádo vyfetla. – A v noci vyrazej rabovat na parkoviště. – Tohle policajty nezajímá. – Prosim tě, já jsem tedka ve vlaku. – Proč ti volám, tu schůzku s Čermákem nemám šanci stihnout. Vyříd to s ním ty. – Jo. – Ne. – Hlavně mu nezapomeň dát tu flešku. – V mém stolu v prostředním v šupleti. – Jak jsme

dělali ten Energoprojekt. – Ne. – Kvůli tomu je ta schůzka. – Červinka je v ob-
raze.

Sovák:

Přijedeme k Uluru, vedro na chcípnu-
tí. Zaparkovali jsme dodávku na cigár-
pauzu. Ježišmarja, já bych hulil, až bych
brečel! Hrnú se do dragstoru, Mark
mě ale bafnul za rameno a povídá, že
si musím nejdřív poslechnout storku
o hadovi. V Canbeře jsem sehnal sen-
zační flek, rozvážel jsem tonery do xe-
roxů a Mark mi dělal řidiče. Nechtěl
jsem ho urazit a tak mi tam na rozhi-
covaným parkovišti převyprávěl neko-
nečnou aboriginskou zkazku, jak želva
spolkla kajmana a ten se jí točil v bři-
še jako vítr. Co had, to nevím dotedka.
Příště jsme jeli do Outlaw, lautr rovi-
na, sto mil nemlich to samý. Buš. Písek.
Semo tamo trsy uschlý trávy, víc nic.
Najednou Mark dupnul na brzdu a za-
čal blábolit zasejc něco o hromu a klo-
kanovi. Hlavu ani patu to nemělo a on,
že je to součást příběhu, co mi vyprá-
věl na parkovišti před Uluru. Já na to,
že mi dluží toho hada. A on, že o ha-
dovi by mi to bejval dopověděl, kdy-

bysme vylezli na Uluru na vrchol, ale na to jsme neměli čas, farmář, co jsme mu vezli toner, potřeboval nakopírovat stříhačům ovčí potvrzení pro berňák. O hadovi se jinde než na Uluru vyprávět nesmí. O hromu a klokanovi se zase podle Marka smí vyprávět jedině u trsů trávy. Co místo, to část legendy, jenomže těch míst je v Austrálii tolik, že ve skutečnosti nikdo neví, jak legenda začala a jak skončí.

Hlas: Čuráku, proč mi nebereš mobil? – Si děláš piču. – Ať na mě Gekon počká, už jedu. – Ve vlaku, vole, kde jinde. – Hovno. – Ser na to, to jsou Raptorovo šmėčka. On a Gekon. – Kde jsi? – Kurva vole, ať na mě počká!

Mgr. Duras: Kebulí třese jako dřevěná loutka Škrholly, jedinej příznak oduševnělosti v jeho ksichtu nenajdeš.

Adéla Bašná: Co zas máš?

Mgr. Duras: Jakmile vylezou z kvartýru, je životní nezbytnost nacpat si pecky do uší. Místo, abysme jim dali do držky, panuje tady servilní kult mladosti. Podívej se

schválně někdy na inzeráty, to je samý do mladýho kolektivu hledáme progresivního do třiceti let. Nejsm nesnášenlivej kakabus, jak se mi snažíš vsugerovat. Štve to tady všechny, akorát že mu to nikdo neřekne nahlas a mlčky trpěj, jako ty.

Adéla Bašná:

Já netrpím.

Mgr. Duras:

Ále, ále, to vidím.

Adéla Bašná:

Když myslíš.

Mgr. Duras:

Víš, že sluchátkáře máme dokonce už i u nás v Albertu? Dal jsem mu schválně o dvacku míň. Začal něco kafrat a – byl tam, kde jsem ho chtěl mít. Díval jsem se mu do očí, a jako že mu odpovídám, jsem hejbal pusou. Nakonec si pecky z uší vyndal. Dvacku jsem po něm mrsknul, a že ji nechtyl? Jeho problém.

Adéla Bašná:

Jsi rapl.

Mgr. Duras:

Copak ten rachot neslyšíš? Narozdíl od toho degena nemám v hlavě řezanku a odmítám si nechat myšlenky rytmi-zovat, duc! duc! duc!

Adéla Bašná:

Nemysli si, že nevím, že máš v compu stažený články z novin, jak umřeli lidi kvůli sluchátkům.

Mgr. Duras:

Boží mlýny, mám radost, že furt ještě melou.

PRÁVNÍČKU IRENU ZABIL PADAJÍCÍ STROM!

Teprve pětadvacetiletá studentka práv měla před sebou krásný život a úspěšnou kariéru. Milovala sport a muziku. Skupina The Cure byla možná to poslední, co slyšela. Podle sousedů už delší dobu v Úhonicích u rodičů nebydlela, jezdila je ale pravidelně navštěvovat. Stejně jako včera. Večer si šla zaběhat, do parku to měla od domu rodičů necelý kilometr. Musela vidět varovné cedule se zákazem vstupu, ty ale neuposlechla a domů se už nevrátila. V podmáčenému terénu na ni spadl strom. Bohužel měla na uších sluchátka, proto neslyšela přicházející nebezpečí. „Utrpěla těžké zranění hlavy a hrudníku, kterým na místě podlehla. Ženu už nebylo možné zachránit a přivolaný lékař po příjezdu konstatoval smrt,“ oznámila tisková mluvčí středočeské záchranky.

Protože kufr není možné v tlačenci rozevřít, začne Oktábec propátrávat jeho útroby poslepu rukou. Uvnitř nahmatá cosi mokrého. Vzhledem k tomu, že prší, není to nic překvapivého. Mokra je ovšem narozdíl od deště teplé.

Už na nádraží bylo Mgr. Durasovi jasné, že nastanou komplikace. Na korbě ještěrky, co přijela vyložit olomoucký rychlík, se válel muž v nádražáckém mundúru. V Beztahově u Votic dělal střelmistra v drážním lomu, kde se drtil kámen na štěrk pod pražce. Maximálně se někdy zastavil v hospodě na mariáš, většinou si ale po šichtě odpíchnul a šel domů. Čas od času na něj ovšem přišel kvartál, a to se mu mozek zatemnil, a bez ohledu na následky naskočil do prvního vlaku, který stavěl ve Voticích, a šněroval to po Čechách od nádražky k nádražce. Že se vymočil Oktáčcovi do kufru, nevěděl. Byl zaklesnutý mezi bagáží a spal. Ve snu se mu zdálo, že je v kuchyni před kredencí, a chce si dát chleba se salámem. Jakmile kredenc otevřel, začalo na bochník chleba a štangli uheráku pršet. Něco mu tady nehrálo. Probudil se. Sáhnul do kapsy pro placatku, cvaknul si a zase usnul.

Hlas: Já tě vůbec neslyším, jakej je tady ram-
bajz. – Cože, ona se ti Alena ozvala
sama od sebe? – Známe Alenu. – Co
si budeme povídat, jak si Alena něco

usmyslí, musí bejt po jejím. – Na to se vykašli. – Já bych chtěla mít Alenu bohorovnost v těchhle věcech. – Počkej, něco mi tady pípá. – Aha, vybíjí se mi mobil. – Ale ne, jsem ve vlaku. – Někde za Berounem. – Zavolám ti potom z práce, a pokud by Alena po tom všem ještě něco – Já ji znám, ona ti bude volat znova. – Prostě jí to típni.

Adéla Bašná: Jo, jsi rapl! Už jenom jak jsi dneska ráno bušil kladivem do podlahy. Tohle normální člověk nedělá, nezdá se ti?

Mgr. Duras: Počkej, to má svoje důvody.

Adéla Bašná: To jsem zvědavá jaký.

Mgr. Duras: Stačí, aby šel s odpadkama a jeho debilní čokl se může zjančit. Neřek jsem nikdy ani slovo. A víš, jak jsem koupil toho Rittsteina? Vrtal jsem díru na hmoždinku a zezdola bušení smetákem. To už jsem se nahvízdnul a zařval jsem něco peprnýho, co mi slina přinesla na jazyk. Potkáš ho v baráku, pozdravit neumí, přitom je minimálně o dvacet let mladší, no co to je? Sralbotka se pochlapil a vydusal nahoru. Naštěstí si to na posledním schodu rozmyslel. Odemknul jsem, a když mě uvi-

- děl, vzal zpátečku. Zafackoval bych mu uši do hlavy.
- Adéla Bašná: Tohle, co mi právě říkáš, to je raplovství non plus ultra.
- Mgr. Duras: Ráno co ráno v sedm čokl štěká, že chce vyvenčit, tak jsem mu dneska zařídil venčení už v šest.
- Adéla Bašná: Hošánku, že jsi vykopnul ven z vlaku toho psa ty?
- Sovák: *(k Ingrid)* Vy mi připomínáte Veškrndu za mlada, dokud ještě nebyla prezidentovou a byla s ní prča. Vinohradský divadlo hrálo u nás v kulturáku Dvouplošník v hotelu Westminster a předseda JZD nechal zabít sele a upéct ho na rožni. Po představení byl mejdan, Dáša se rozparádila a řehnla se, jako když u hrnců na sporáku nadskakujou pokličky. Jó, to byly časy. A toho jejího Havla jsem taky znal. Spolužák z učňáku se uchytil v Divadelním ústavu jako fotograf. Přijel jsem za ním do Prahy a ještě jsme si ani nestačili nic pořádně říct, a najednou siréna, policajti, a v Celetný z černý limuzíny vystoupil dalajlama. Co ale teď s ním? Havel měl jednání na Hradě, proto ho z letiště

odvezli sem, jenomže v ústavu taky nevěděli, co si mají s dalajlamou počít. Nebudete tomu věřit, ale dvě hodiny jsme seděli na stoličkách v temný komoře mezi rozvěšenejma pásama negativů. Groucho, jsme mu tak říkali podle komika Groucho Marxe, bafal z fajfky, já hulil cigáro za cigárem a škécou mi šrotovalo milion věcí, na který bych se dalajlamy rád optal. Čet jsem knížku, jak mniši putovali po Tibetu, až konečně v jedný vsi uviděli dítě a okamžitě věděli: tohle je dalajlama. Je to pravda? Cejtil to, jak se do něj předešlej dalajlama převtěluje? Nebo existuje prorocství, že dalajlamů bude čtrnáct a tenhle je čtrnáctej! By mě zajímalo, co on na to, ale protože jsme, Groucho ani já, neuměli anglicky ani kváknout, akorát jsme kouřili a na dalajlamu se usmívali a on se usmíval na nás těma svejma jiskrnejma očima. A zase siréna a přišel určicenej Havel a dalajlamu si vyzvednul jak balík z úschovny na nádraží.

Hlas:

Untermüller, dobrý den. – Nerušíte, vůbec ne. – Právě jsem vám chtěl volat, já jsem zrovna teď ve vlaku. – Sa-

mozřejmě. – Ano. – Ne. – To se mi nezdá. – Naše piraně že vám sežraly krokodýla? – Ne. – Přímo z Amazonie. – Ne. – V žádném případě. – Od akvaristů jsme nikdy nenakupovali. – Samozřejmě. – Samozřejmě. – To je mi líto. – Poslechněte, mám návrh, hodte mi to do mailu. – Samozřejmě. – Jakmile přijedu, okamžitě to zařídím. – Samozřejmě. – Ještě jednou se omlouvám. – Pojišťovna. – Samozřejmě.

- Ingrid: To je kecal, jako z Prodanky.
Špagy: Myslíš Sováka? Já bych mu zrovna tohle věřil.
Evald: Já taky, než Havel umřel, nechal si přece dát od dalajlamy poslední pomazání.
Ingrid: A co ta historka s Aboriginama?
Sovák: Co je s nima?
Ingrid: Jak jste se v Austrálii domlouval, když neumíte anglicky?
Sovák: Já?
Ingrid: Vy.
Sovák: Já ne, to přece Bauer.
Ingrid: Bauer?
Sovák: Zapomněl jsem, že nejste z Jistebnice. Bauer emigroval do Austrálie

v osmašedesátým. Oženil se tam a chtěl, aby jeho dcery poznaly Česko. S Nadou jsme je vzali na Hlubokou a do Budějek a v Masnejch krámech mi Bauer vyprávěl tamto o Uluru a mraky dalších neuvěřitelných věcí, třeba jak lovil s helikoptérou přemnožený divoký králíky.

Ingrid:

Aha, to leccos vysvětluje.

Sovák:

Já se s tím nematlam a do placu hážu historky svý zrovna tak jako cizí, říkám, jako ten Sovák!

Hlas:

Honem, už se vymáčkni, kleká mi mobil. – Haló! – Furt tady něco kafrá a myslí si, kdovíjak není úchvatenej bavič. – *(k Sovákovi)* Nekřičte. – Se mnou ve vagonu. – Cože? – No ty jsi nesku-tečnej, ty mi voláš jenom proto, aby ses mě zeptal, co dávaj večer na Nově?

REJSKOVA 3, KUTNÁ HORA

Nervózně špacíroval po pokoji. Vyhlédl z okna a bosky přešel po koberci ke dveřím. Chvilí před nimi postál, jestli se nerozdrní zvonek. Zatracenej hodinář, kde se courá? Dopusavad s ním bylo jednání jako na drátkách. Přitom absolutně není důvod, proč by neměl přijet. Peníze poslal dopředu, takže to nebude podvodník. Deset šouravých kroků ode dveří k oknu. Na parapetu se rozstříkují kapky deště. Jako by vody nebylo dost, na náměstí se hlouček japonských turistů fotí před kašnou. Cvak! Další z milionu zbytečných fotek. Žádný osamocený muž s deštníkem nad hlavou, co by se rozhlížel a hledal cestu, tudy ale nebloudí. Nikdo, kdo by měl v ruce adresu napsanou na papírku.

- Evald: Špagy, nebyly ty tvoje bagety čirou náhodou ve slevě?
- Ingrid: Snad to nechceš rozebírat ještě se Špagym!
- Špagy: *(zabraný do pročitání mapy)* Co?
- Evald: Nic.
- Ingrid: Já už to nevydržím. Břicho mi bombíruje, přece neprasknu.
- Evald: Myslel jsem, že je ti blbě.
- Ingrid: Jo, je.
- Evald: Jako že zvracet.
- Ingrid: Zvracet ne.
- Evald: Tak co?
- Ingrid: Jestli to potřebuješ slyšet verbalizovaný na plnou hubu, chce se mi srát.
- Evald: Po bagetě tohle bejt nemůže.
- Ingrid: Je to po ní?
- Evald: Není možný, abys ji tak rychle strávila, to trvá tři hodiny.
- Ingrid: Míň.
- Evald: Představ si tu cestu žaludkem a střevama, kudy všude musí bageta projít, než se ti dostane z pusy do zadku.
- Ingrid: Nebuď nechutnej.
- Evald: Jenom se ti to snažím vysvětlit.
- Ingrid: Mně je to fuk! Už to nevydržím.
- Evald: Vydržíš.
- Ingrid: Co mám dělat?

Evald: Sevři půlky.
Ingrid: Au!
Evald: Sevři půlky a moc nedejchej do břicha.
Úplnej opak, než co se učíte na józe.
Ono se to usadí, věř mi.

Dav ho vcucnul a jemu nezbylo, než se jím nechat unášet. Osudovou náhodou se Boštík při nastupování do vagonu ocitnul přímo nad Kapucínem. Jedině Kapucín si vydobyl trochu prostoru a sedí. Je předřeplý na batohu, na kolenou má notebook. Ducání z jeho sluchátek zaregistroval Boštík okamžitě, jakmile se vlak rozjel. Monotónní zvuk pronikl dokonce i skrz hlasy cestujících, skrz povrzávání dřevěných stěn hytláku, čněl nad veškerými zvuky a nepřehlušilo ho ani dunění pražců. Uhnízdil se Boštíkovi v uchu a postupem času, jak jízda nebrala konce, se proměnil v bolestivou záležitost. Zadíral se mu přímo do mozku. Sám se neodvážil nic říct, dokud kdosi z hloubi vagonu nekřiknul do prostoru: ztlum si to! Možná to vůbec nebylo na Kapucína, ale Boštíkovi to dodá odvahy. Nakloní se nad Kapucína a nesměle ho požádá, jestli by nemohl muziku ztišit. Kapucín vyndá pecky z uší a podívá se na Boštíka prázdným rybím pohledem. Duc! duc! duc! ještě zesílí.

Boštík: No to snad není pravda!
Kapucín: Máš nějaký problém?
Boštík: Komu tykáte.
Kapucín: O co ti jde?

Boštík: Přestaňte mi tykat a ztlumte to.
Kapucín: Pro – sím.
Boštík: O samozřejmost se neprosí. Budte tak laskav a ztlumte si ten váš randál.
Kapucín: A proč bych měl?
Boštík: Nejste na světě sám, jestli jste si ne všimnul.
Kapucín: Co máš za problém?
Boštík: Problém budete mít vy.
Kapucín: Vypadni.

(odloží notebook, postaví se a vrazí Boštíkovi facku)

Říkám ti, vypadni. Okamžitě táhni do jinýho vagonu, ať už tě tady nevidím. Bude to?

Sovák: Záleží, na co se dotyčnej cejtí a jestli má dostatek kuráže do toho jít. U nás v hospodě byl podobnej nabušený rabachol, odněkad od Střezimíře. Já přišel se džbánkem, když už to bylo rozdaný, takže vám nepovím, jak se to sešumelilo. Snad měl vandrovat do Kroupy, že má pupek. Kroupa se zvednul od stolu, šel k výčepu a úplně jsem na něm viděl, jak roste, jak nabírá páru a schválně hodně nahlas povídá

výčepákovi: jdu se vychcat, natoč mi ještě jedno, a jak šel jako že na hajzl, několika ráznějma krokama získal rychlost, dostal se dozadu za toho borečka a zaháknul mu loket kolem krku. Strhnul ho ze židle a ten, jak padal, nohama povalil stůl, štamprlata, popelník, všechno se to roztřískalo na maděru. Kroupa ho držel v kravatě a pěstí mu sázel ránu za ránou. Pustil ho a nakopnul ho do břicha. Musí tam bejt srdce a brutalita a neohlížet se, co by kdyby, jak začneš srabařit, seřeže on tebe. Kroupa sebral ze země rozbitej půllitr a natankoval mu to do ksichtu. Proříz mu víčko a upajcnul spodní ret. Bicíky byly frajerovi prd platný. Dostal na budku od pupkatýho dědka před penzí.

Mgr. Duras:

Nepřátelé nejsou islám a teroristi, ale současná mladá generace. Co jsme to vychovali za zmetky? Je to ale logický, bezcharakterní zmetci musej nutně vychovat zase zmetky, tam není z čeho morálně čerpat, teprve tedka se v plný síle vyjevuje devastace, způsobená čtyřiceti rokama v komunismu.

Sovák:

A nezapomeňte, i nacismu.

- Mgr. Duras: Nacisti povraždili hrdiny, komunisti poslali vepsí morálku jako takovou. Z národa udělali lůzu.
- Adéla Bašná: Nech toho.
- Mgr. Duras: Počkej, vzpomeň si na Krákoru. Vstoupil do partaje hned po škole, a to už byl rok 1988. Co bys od takovýho hada chtěla? Možná že je tamten jeho syn, věkem by odpovídal.
- Adéla Bašná: Proč mi tohle děláš? Víš, že úplně nesnáším tyhle tvoje vejšplechty. Jakmile se spolu ocitneme někde na veřejnosti, začneš s proslovama. Chceš mě nakrknout?
- Mgr. Duras: Nechci.
- Adéla Bašná: Tak toho nech.
- Sovák: Že se vám do toho montuju, tadyhle pán má recht, já s ním do puntíku souhlasím.
- Mgr. Duras: Copak jsi neviděla, co se stalo?
- Adéla Bašná: Říkám ti, nech toho.
- Mgr. Duras: *(k Sovákovi)* Krákora kupčil o duši, aby jakožto partajník dostal podnikovej byt. Potom už se za mihotavýho světla televize s Radmilou akorát hašteřili v tom jejich sektorovým pekle na novomanželskou půjčku. Děti nutně musej kopírovat model rodičů, akorát že jsou rozmachanější a svoje životy

- upisujou na hypotéku. Krabice na pláni za městem uprostřed stejně ohyzdnejch krabic. Kolik může stát, tři miliony?
- Sovák: Kdyby tři! Baráky, o kterejch je řeč, jsou v Jistebnici za čtyři a půl. Naďa byla něco koupit v drogerii, tak jsem si v podloubí na nástěnce pročet nabídku realitek a pod čtyři mega nešlo nic.
- Mgr. Duras: Za takový mergele by se mohli podívat do Jeruzaléma, do Assisi, nebo do Paříže, a ukázat svejm nevychovanejm frackům Louvre a dům, kde na Place du Tertre bydlel Modigliani. Jenže oni to neznají. Jsou nevzdělaní, povrchní, bez páteře. Oni mají být naše budoucnost? Leda v předání genů do ještě příšernějšího marasmu.
- Sovák: Je to smutek, jak s lehkým srdcem přicházíme o hodnoty.
- Hubert: A které to ty hodnoty jsou? Jmenujte mi jedinou.

*Otroku, padni mi k nohám! Ve vybavené mučírně v Mělníku tě provedu tajuplným světem BDSM. Mumifikace, CBT, strap-on, crash, výprasky, rohožka, sluha, nábytek, hračka. Nebo by sis chtěl pohrát s nožkami? Footfetish, bootfetish, punčošky, trampling.
E-mail: prisnamadam@centrum.cz*

Mělník byl poněkud z ruky, na druhou stranu, čím delší cesta, tím intenzivněji se vystupňuje vzrušení. Byla to dá-
belská směsice pocitů. Ponižení se měnilo v rozkoš, když
nahý klečel na podlaze a sledoval dominu, jak přichází
v černých lodičkách s jehlovými kramfleky. Přitisknout
si na tvář horká chodidla právě vyzutá z bot. Zabořit nos
pod prsty a čichat tu živočišnou vůni. Chodidla řeknou
o ženě víc než slova. Zmocnit se jejích nohou znamená
zmocnit se její bytosti se vším všudy. Je to mnohem víc
než obyčejný sex, než strojový pohyb pístu dovnitř a ven.
Děkuji, paní, odpovídal poslušně, když ho domina nakop-
la do rozkroku nohou, kterou právě s absolutní oddanos-
tí jazykem olízal od prstů k patám. Kapucín ho ale ponížil
bez vzrušení a očividně nedomyslel důsledky. Jednou vlak
zastavit musí. Boštík byl neodvratně rozhodnutý zavěsit
se na Kapucína, a ať už to bude v kterémkoliv městě, kam
nakonec dojedou, srazit ho v příhodném okamžiku pod
auto. S kapucou na hlavě je na ulici bez šance.

Mgr. Duras: Přece nás tady nebude terorizovat ta-
kovejhle cápek.

Adéla Bašná: Přestaň mi dělat ostudu a uklidni se.

Mgr. Duras: Budeš se divit, ale jsem naprosto v kli-
du.

Adéla Bašná: Snad na tobě poznám, že nejsi.

Mgr. Duras: Právě toho mám plný zuby.

Adéla Bašná: Neblázni. Co chceš dělat?

Mgr. Duras nehodlal dopadnout jako Boštík. Ačkoliv mu táhlo na padesátku, udržoval se v kondici. Ob den byl v posilovně a o víkendech si dával dvacet okruhů na Ladronce na kolečkových bruslích. Síly měl dost a kuráže také. Postavil se nad Kapucína a zprudka ho praštil do čela. Kapuca se úderem svezla dozadu. Hlava zůstala nepříroze- ně zvrácená. Mgr. Duras uviděl vyhaslý prázdný pohled, stejně bezduchý výraz měl ovšem Kapucín po celou cestu.

Adéla Bašná: Tys ho zabil.

Mgr. Duras: Jo.

Adéla Bašná: To je průser, totální průser, uvědomu- ješ si to?

Mgr. Duras: Průser je to, v čem jsme momentálně my všichni tady. To je průser.

Špagy: Ty krásó!

Evald: A má po muzice.

Oktábcová: *(skloní se k bezvládnému Kapucínovi)*
On je mrtvej!

Ingrid: Cože, mrtvej?

Oktábcová: Příště se zase nechám oblbnout, abysme jeli vlakem. Říkej si, co chceš, vlakem už nejedu, za živýho boha ne.

Oktábec: Očividně ti tohle všechno nedochází. To jsi celá ty, plechová slepice na klí- ček, co sice klove zobákem, ale zrní je jí k ničemu.

Oktábcová: Jsi sprostěj.

Oktábec: Copak nechápeš, že žádný příště nebude?

Když vlak v 8:42 vyjel z nádraží, neměl Hubert na rozdíl od ostatních žádný konkrétní cíl, přesto se zdálo, jako by o této podivné cestě věděl cosi víc. A právě on vyřkne ústřední myšlenku hry: kdybychom byli přinuceni jet transportem do Osvětimi dneska, nebyl by koncentrační tábor potřeba. Už cestou bychom se totiž pozabíjeli navzájem. Z desítek lidí, které by na nádraží nahnali pohůnci do vagonu, by naživu do Osvětimi dorazila jediná osoba. Těžko říct, zda by to byl ten fyzicky nejsilnější nebo prostě někdo, kdo by se štěstím proklouzl masakrem.

Prakticky založeného Sováka napadne, dřív než se dostaví posmrtná ztuhlost, svinout mrtvého Kapucína do klubíčka. S Oktábcem ho zapasují do rohu, aby se uvolnilo alespoň trochu prostoru.

Sovák: Strčte mu ruku pod bundu, ať na ni někdo nešlápne. Můj syn byl o chlup mladší než tenhle tady. Ruce měl gramblavý, a proto jsme ho dali na kuchaře. Hodinařina nepřicházela v úvahu. Na vojně maj kuchaři veget. To si každý rozmyslí, aby si to s kuchařem rozházel. Narukoval do Písku. V kuchyni byli všechno možný, akorát ne kuchaři. Adam byl od fochu a hned se sčuchnul s řidičem z masokombinátu. Ulil

si pro sebe Avii plnou uzenin, jenomže to prasklo a po večerce si na něj počkali a vyhodili ho z okna. Bažante, leť! Padal dolů a dole stáli mazáci a naprali do něj dávku ze samopalů, jako že jsou na honu. A víte, co je nejhorší? Že si na ně vzpomenu častěji než na Adama. Jdu třeba s odpadkama a vytahuju z pytle petky a jak je mechanicky dávám do kontejneru, říkám si Ďurovčík, Szemzö, Fángli, Jošt. Přitom proč bych měl třídit odpad. Řekněte mi, na co. Co je mi po lidstvu? My dva s Nadou jsme po Adamově smrti z budoucnosti lidstva vyřazení. Šmitec. Víte, co je ale zajímavý, že si přesto jedu do Kutný Hory pro ty hodiny.

Špagy:

Dostal, o co si koledoval, a zatím to nevypadá, že by se ten zuřivej chlápek hodlal pustit do někoho dalšího. Já osobně to vidím optimisticky. Co mne hněte, je počasí. Vyrazíme i za deště?

Ingrid:

To je očištec.

Evald:

Pořád si dělám naději, že se to vyprší, než dojedeme do Trutnova.

Špagy:

Hlavně aby nechcalo v noci.

Ingrid:

Co mám dělat?

Evald: Jo, ty jsi zase u tamtoho svýho problému.
Ingrid: Au!
Evald: Sevři půlky, nic lepšího ti poradit nedovedu.
Ingrid: A co asi dělám.
Špagy: Něco mi snad uniklo?
Ingrid: Ne!
Špagy: Tobě se chce na hajzl?
Ingrid: Debile!
Evald: Prej po tý tvojí bagetě.

Chocová: Já tedka nebudu řešit, že v Albertu nemaj roštěnky. – Nebudu. – U zele-
niny? – Vem, co chceš, třeba lilek. –
Chřest ne. – A strouhanku. – Napravo
v regálu, když stojíš proti konzervám. –
Nebudu! – Tady zabili kluka. – Slyšíš? –
Haló! – Slyšíš mě? Každou chvíli mi
klekne baterka. – Haló! – Mobil zmr-
venej.

Ingrid přičapne na Kapucínovu mrtvolu. Svěrač namože-
ný zatínáním se otevře a už se to hrne ven. Břichem pro-
jede vlna blažené slasti a je tu další porce, co se prodírá
svěračem. Pyramida je tak velká, že si o ni Ingrid umaže
zadek na obou půlkách. Po chvíli rozpačitého přemýšlení
se utře kapucou.

- Špagy: Pěkná tuhá kopice, ta není po zkažený
bagetě, to by z tebe stříkalo, jako když
vybuchne šrapnel.
- Evald: Něčím to přikrej.
- Špagy: Hoď na to batoh.
- Ingrid: Zbláznil ses?
- Špagy: Nemyslím tvůj, Kapucínův.

Na opačné straně vagonu nevědí, co se událo, o to intenzivněji proto čichají kolem sebe, aby vystopovali zdroj zápachu.

- Hlas: Aleši?
- Jiný hlas: To je rychna!
- Hlas: To ty?
- Aleš: Já ne.
- Další hlas: Fuj!
- Hlas: Tady se někdo prachsprostě uprdnul.

Sovák: Chytřejší než rádio. Jak štourala do Bauerovy historiky o Uluru. Machruje, tváří se kdovíjaká není intelektuálka, a přitom je prase. Šiška jako cep, kdybych ji neviděl kadit, nevěřil bych, že něco takovýho vylezlo ze ženský.

Špagy zvedne Kapucínův batoh, aby jím zakryl Ingridinu pyramidu. Pod batohem leží notebook.

- Špagy: To se dalo čekat, že bude mít otevřenej Facebook. Tak se nám ty sígře předved, co máš na profilu. Rok narození: 1990. Škola: nic. Zaměstnání: nic. Zájmy: poker. Nevypadal na to. Muzika: Slipknot. Film: V nitru Llewyna Davise. Přátelé: 268 a tady škemrá o přijetí někdo další. Úplně stejnej parchant, jako byl Kapucín. Přidat do přátel? Ale jo. A tady, koukněte na jeho poslední statusy, on tam píše o nás. V narvaným dobytčáku do Mnichova Hradiště s tupým stádem, jen zabučet. Jako bych byl řezník, a vez jsem je na jatka.
- Evald: Milej hoch.
- Špagy: Na to dostal osm lajků.
- Evald: Kretění.
- Špagy: Nekecej, on si nás nahrával!
- Notebook: Máš nějakej problém? Komu tykáte. O co ti jde? Přestaňte mi tykat a ztlumte to. Pro – sím. O samozřejmost se neprosí. Buďte tak laskav a ztlumte si ten váš randál. A proč bych měl? Nejste na světě sám, jestli jste si nevšimnul. Co máš za problém? Problém budete mít vy. Vypadni. Říkám ti, vypadni. Okamžitě táhni do jinýho vagonu, ať už tě tady nevidím. Bude to?
- Evald: Jak dal facku tomu ťulpasovi.

Špagy: Přesně.
Evald: A kolik lajků?
Špagy: Třicet. Jedinej, kdo mi mezi jeho přátelama něco říká, je Landa. Mimočodem, viděli jste s Ingrid Klíč králů?
Evald: Ne.
Špagy: Ukruťná slátanina.
Evald: Klikni znovu na timeline, byl tam odkaz na něco na youtrubce.

WWW.YOUTUBE.COM

- Martenska: Strč mi dovnitř prsty.
Golem: Copak, svrbí tě píča, ty svině nadržená?
Martenska: To si teda piš. Dělej, nebuď srab.
Golem: Nechce se mi.
Martenska: Prosím.
Golem: Budu je mít ublemcaný kundíma šťá-
vama.
Martenska: Já ti je potom olížu.
Golem: A co kdybich ti ho tam rovnou strčil,
co?
Martenska: Prstama ale nejdřív.

Martensce je kolem třiceti, na sobě má pečlivě sestavenou kombinaci oblečení v černé barvě. Křivák, kožená sukně, gladiátorky Dr. Martens. Piercing v jazyku. Golem je urostlý svalnatý řimbaba. Na vyholeném temeni má vytetovaný nápis Ex ungue leonem. Přezdívky Martenska a Golem pro ně vymyslela Ingrid. Ostrovtipná za všech okolností, než s ní přestala být kvůli jejímu fekálnímu extempore řeč. Pár centimetrů od pístu, který se rytmicky zanořoval do Martensčiny vagíny, Oktábec zběsile propátrával kufr. Nabíječku najde až Oktábcová, když se po Kapucínově smrti uvolní prostor a jí se podaří prodrat k druhé části bagáže.

- Oktábcová: Říkala jsem ti, že štrachat se v tom modrým kufru nemá cenu, do něj jsem dávala věci na pláž a opalovací krémy a podobný serepetičky. Doma taky neumíš nic najít. Chci, abys mi podal papriku do guláše, a nevíš. Kde by asi byla jinde než na policiče u sporáku mezi kořením. Tvoji nabíječku taky musím najít já. Jaká jsem?
- Oktábec: Na kolenou tě prosím, zkus aspoň jednou jedinkrát v životě použít hlavu.
- Oktábcová: Vždyť si ji hledal.
- Oktábec: Jo, hledal.
- Oktábcová: Copak nemáš radost?
- Oktábec: Ach, jo.
- Oktábcová: Já ti ji najdu a zase je to špatně.
- Oktábec: Jo. Špatně.
- Oktábcová: Jsi zlej.
- Oktábec: Co se podle tebe dělá s nabíječkou?
- Oktábcová: Co je to za otázku?.
- Oktábec: Nebo jinak – vidíš tady někde zásuvku?

Ačkoliv na Sováka shlížela Bašná od počátku s patra, na-prosto neočekávaně mu sama od sebe nabídne cigaretu. Boštík si zapálí s nimi. Kouř snad přerazí úděsný puch šířící se z rohu vagonu. Na protesty Oktábcové nikdo nebere ohledy, dokonce ani Oktábec. Doutník, to je obřad. Koupil si ho s představou podvečera v houpacím křesle

na terase hotelu a rudé sluneční koule zapadající za obzorem do moře. Potáhne několik šluků a do skomírajícího mobilu natuká poslední sms: Kaco moje jsem rad ze jsi. Oblaka kouře vyvolají u Huberta astmatický záchvat. Už na nádraží si připravil inhalátor, jakmile uviděl přicházet Chocovou se psem, bylo mu jasné, že ho bude muset použít. Stalo se ale cosi zvláštního a pro něj zásadního, až se sám podivil, jak se mu během okamžiku v hlavě převrátilo zaběhlé uvažování naruby. Buddhisté to nazývají satori. Pokud se někde objevil pes, byl nucen si proti alergii na psí srst fouknout Ventolin. Bral to jako samozřejmost související s jeho nemocí. Najednou mu to ale připadlo absurdní. Proč? Nabral Dona pod břichem na nárt a vykopnul ho na peron. Když byl pes venku, domníval se Hubert, že už inhalátor nebude potřebovat. Teď ho ale dusí kouř. Prodírá se ke dveřím. I kdyby se k nim dostal, nebylo by mu to nic platné, dveře jsou zalígrované zvenčí a nejdou otevřít. V přeplněném vagonu ovšem vyvolal zkázonosnou vlnu podobnou tsunami na Bali.

Do Hostivice je to sotva půlhodina hodina cesty, akorát na přečtení novin. Na titulní straně Iveta Bartošová. Sebevražda někomu vynesne miliony. Čtete exkluzivně v nedělním Blesku. Když uplynula hodina a vlak stále nezastavoval, začal číst noviny znova od prvního do posledního písmene, aby nemusel vnímat dění kolem sebe. Od titulků přes popisky pod fotografiemi až po tiráž, jenom sudoku si šetřil a nechával ho nevyluštěné. Čtení mu unavilo oči,

na okamžik snad i zadřímnu. Probudila ho Oktábcová sekyrující Káju, že tatranka není na hraní. Záhy na to ho Hubertův loket drcnul do zad. Bradou vrazil do kufrů před sebou a překousl si špičku jazyka. Ústa mu zalila krev. Zaúpěl bolestí, ve spáncích mu hořel oheň a srdce se rozbušilo. Vytrhl z Ingridina batohu cepín a začal jím zběsile sekat kolem sebe. Jedním máchnutím trefil současně Mgr. Durase do krku a Evalda pod lopatku. Martensce zasekl cepín do hrudníku. Zubaté ostří uvízlo mezi žebry. Zavrávorál a upadl na zem. Vzápětí mu Golem rozmaširoval hlavu skořepinovým kufrem.

PROSTOR PRO NEAUTORSKÉ POZNÁMKY

KONEC

Do ticha hrčí promítačka. Na zadní stěnu jeviště přenáší dokumentární fotografii rozřazovací rampy v Osvětimi. Je po dešti. Dveře hytláku se s rachotem otevřou a na sluncem zalitou rampu sestoupí po třech železných schůdcích Sovák. Jeho bílá košile a černé manšestrové kalhoty dokonale zapadnou do černobílé scény. U kolejiště stojí Mahátma Gándhí v bílém sáří, s charakteristickými kostěnými brýlemi a dlouhou chodeckou holí v ruce. Druhdy užvaněnému Sovákovi došla řeč, slova mu uvízla v hlasívkách. Dokonce ani nevykřikne, nezvedne ruce na obranu, když se Gándhí holí rozpřáhne.

Gándhí si naloží mrtvého Sováka na rameno a pomalým těžkým krokem odchází k pecím krematoria.

Michal Šanda

**AUTORSKÉ POZNÁMKY
K DIVADELNÍ GROTESCE SRÁČI**

Redaktor: Jakub Šofar

Grafická úprava: Jan Šavrda

Tisk: Tiskárna Calamarus s.ro., Pod Táborem 10, 190 00 Praha 9

Vydalo Nakladatelství Petr Štengl jako svou 46. publikaci
Petr Štengl, Kovanecká 2106/6, 190 00, Praha 9

1. vydání

www.petrstengl.cz

ISBN: 978-80-87563-35-9

